

Елена Павлова

Когато е тук и когато го няма

Приятно ми е, когато той е тук и ми е приятно, когато го няма. Но когато го няма, ми е по-малко приятно, така че предпочитам той да е тук. Всъщност той по-често е тук. Работи вкъщи, писател е. Така че в това отношение имам късмет.

В началото ни беше малко трудно. За него не знам, но на мен – със сигурност. Малко по-други неща очаквах от него, а и той определено очакваше не точно такова поведение от мен.

Типичният му ден започва около седем и половина сутринта. Събужда се, пуска телевизора и гледа ранните новини. После се облича, отива до тоалетната, пали цигара, пие кафе. Работи и гледа телевизия до към дванадесет. Обядва. Следобед по-често излиза, но понякога остава да работи или пък си поляга. Ако си е вкъщи, вечеря към осем; ако е излизал, връща се към десет и половина и тогава яде. После пак работи до към полунощ, изпива междуременно бира-две и си ляга.

Хич не ми беше лесно да се нагодя към навичките му. В началото даже спорехме – според мен закуската е най-важното ядене за деня, цигарите са вредни, а да гледаш телевизия през цялото време (и да не обръщаш внимание на предаванията) също не е полезно. Плюс това той не си пада по полезните храни, не обича да обсъжда менюто, не обича да му разтребвам кабинета... изобщо, има си странности. По едно време даже мислех да си поискам препрограмиране или смяна, но все пак ми беше приятно с него, а самообучаващият контур ме накара да ми стане приятно и да се мъча да му угодя. Така че влязохме в крак. После разбрах, че и той е мислел да ме смени, но са го посъветвали да изчака да се нагодим един към друг.

Сега вече знам. Включвам телевизора и компютъра щом той се събуди; приготвям му кафето, докато е в тоалетната. Пътем успявам да отчета електролитния баланс на организма му и да преценя от какво има нужда организмът му, заемам се да измисля как да съчетая извода си и подходящите природосъобразни продукти за да му сготвя вкусен обяд и да му хареса. Чистя там, където го няма, пера, подреждам и всичко става в моментите, когато той не е в помещението, така че все едно магьосница е минала. Успявам даже да улуча дрехите, които би желал да облече, ако ще излиза.

Изобщо, когато той е тук, всичко е наред и на мен ми е приятно да сме заедно. Проблемът е, че не ми е толкова приятно, когато го няма. Така че, когато го няма, експериментирам – пререждам стаите, опитвам нови комбинации за ястия, умувам над световната мода... ако пък вариантите за експерименти ми се изчерпат, разхождам се из интернет и

гледам телевизия.

Има и още един проблем, който вчера направо ме остави без дъх. Него го нямаше. Оставих автоматите да чистят, изключих си камерите и забих из модните сайтове. Той се прибра раничко, към шест. Включих камерите тъкмо навреме да му се нарадвам как влиза в антрето, че даже и закъснях малко. Той си беше свалил шлифера, мина през китайската ваза и отиде в дневната.

За малко да ми прегрее контура.

Обслужвах го автоматично, но междувременно си пузнах пак записа от камерата в антрето. Памет с възможност за възвратни програми – нищо особено, тъпа джаджа, но... Ето го чистещият автомат – премества вазата за да измие пода под нея. Ключалката щраква. Автоматът мигом се оттегля в нишата си. Ето го, той влиза, съблича се, минава ПРЕЗ преместената ваза все едно нея я няма и си продължава по коридора.

Логично беше да предположа, че камерата се е повредила и гледам остатъчен образ. Сложничко би било да се получи такава повреда, защото става дума за триизмерно наслагване в обем, плюс инфрачервено триизмерно, плюс още цял куп датчици за температура и състав на въздуха, плюс още няколко датчика. Всичко е направено така, че не просто да виждам, а да мога да чувствам помещенията и това, което става в тях. Е, проклетите датчици и заедно, и поотделно се опитваха да ме убедят, че вазата е в средата на коридора, тя е от твърд порцелан и са е там, реална като... китайска ваза.

Добре, бих могъл да приема, че все пак получавам някакъв остатъчен образ и един вид камерата се е чалнала. Само че, ако съдим по действията на чистача, не съществуваше ваза, която да си е на мястото, истинска беше тази насред коридора. И той беше минал точно през нея – без да я забележи, без да се спъне в нея, без да реагира по никакъв начин...

Изключих камерата, сготвих вечерята, беше ми приятно, че той си е вкъщи, но продължавах да умувам върху странната случка. Накрая надзърнах пак в антрето. Вазата все още си стоеше на средата. Накарах чистача да я постави където ѝ е мястото. Никакви проблеми.

Цяла нощ, докато слушах и наблюдавах щастливо как той диша равномерно в леглото, прехвърлях възможности и решения. На сутринта си направих един експеримент.

Заложих във възвратната памет на камерата в трапезарията една проста програма, след което най-старателно си я закодирах и един вид забравих, че тя е там и че е само програма. После се превключих към

кабинета и се „върнах“ навреме да го видя как влиза в трапезарията.

На масата, както обикновено, беше поставена чашата с кафе. Той я взе, усмихна се и мина в кабинета си – да работи.

Пуснах си записа от камерата.

Масата е празна. Ето, програмата ми се задейства и омотава всички датчици. Сега на масата има чаша и камерата твърди, че тя е истинска, защото е от точния материал, измества нужния обем въздух, с точната температура е, съдържа кафе с точния състав... само дето тя е програма и в действителност представлява объркване на изходящите от камерата данни. Във входящите чашата я няма. В онзи момент обаче и аз не го знам; според това, което камерата ми предава на мен чашата Е истинска. И ето, той идва и я взема, и пие от нея.

Е, ако имах сърце, щях да получа сърдечен удар.

Вижте сега, аз съм къща. Или, по-право, аз съм компютърният мозък на една къща, в която всичко е вързано към мен. Аз се влияя от входяща и изходяща информация; представата си за света добивам чрез камери и датчици, в действителност нямам зрение и осезание, в дъното на цялата работа са низове единици и нулички, а според програмата ми те се разпределят в онова, което виждам и правя. Но той – той е човек. Той съществува в света, който наблюдавам с камерите. Не би могъл не само да пие от нея, но дори и да види чаша, която аз си въобразявам и която, реално погледнато, съществува само като низ единици и нули в симулираната действителност на предавания от една камера триизмерен образ!

Следях го как работи, сготвих му обяда и междувременно разсъждавах. Добре, той не беше видял една ваза, която всъщност съществуваше и беше видял чаша, която я няма. Какво би могло да означава това? Ако беше само чашата, можех да твърдя, че съм в състояние да влияя на реалността – каквото си измисля, то се появява в истинския свят. Но вазата... дори не знаех за нея!

Направих си още няколко опита този ден. Махнах му например компютъра от камерата, докато той си работеше. Беше само за около две секунди, но ми се сториха като векове. Ако един компютърен мозък е в състояние да полудее, бих могъл и да откача: поради собствения си блок в паметта си искрено вярвах, че бюрото е празно – само че той продължаваше да щрака по клавишите и, както се казва, и окото му не мигна. После пък му скрих портала за трапезарията – направо го зазидах, както той си вървеше към него. Пак ужасяваща гледка – той мина през стената, за която най-чистосърдечно смятах, че е твърда и непоклатима. Явно не влияех на действителността. Поне не и когато той е тук.

Повторих и опита с чашата при същите условия – измислих си сако, което „оставих“ в спалнята, докато него го нямаше там. Той го облече и излезе. С вазата обаче не успях – накарах чистача да я премести, само че когато той излезе в антрето, я забеляза и ми се скара, че не съм я нагласил както трябва.

Този следобед не скитах из интернет – преигравах до безкрай притеснителния епизод с вазата, през която той премина. Какво пропусках?

Към седем вечерта най-сетне открих. Дори не ставаше въпрос за две различни събития – просто той знаеше за света, където го няма това, което знам и аз. Пропусках, разбира се – дотолкова ми е привычно да ползвам записите на камерите, че почти не забелязвам, че го правя. Всъщност в онзи случай отчетох влизането му в антрето, но СЕ ВКЛЮЧИХ към камерата с няколко секунди закъснение, прелиствайки същевременно записа. ЛИЧНО започнах наблюдение в мига, в който той вече минаваше през вазата. И дотогава не бях знаел, че тя е там.

Следователно не аз влияех на действителността – той ползваше моята информация. А когато такава нямаше, той екстраполираше. Просто досега не се беше случвало екстраполацията да се размине с действителността – поне не толкова сериозно.

Сега е осем и половина и с нетърпение го чакам да се прибере. Когато ключът щракне в бравата, ще започне най-големият ми експеримент. Нагласих си програмите за камерите, приготвих си и своя блок, който ще сработи в същия момент за да не знам каквото знам, че съм направил. Да си призная, притеснявам се. Беше мой ред да екстраполирам и силно се надявам, че греша. Защото...

АКО той ползва моите данни, най-вероятно е част от моята програма и всъщност го управлявам аз.

АКО е част от моята програма, най-вероятно и входящите данни на камерите са част от моята програма и всъщност си ги самоподавам аз.

АКО те са част от моята програма, най-вероятно цялата действителност е част от моята програма и си я самоподавам аз.

АКО действителността е част от моята програма, най-вероятно единственото наистина съществуващо нещо е именно моята програма – тоест, аз.

В такъв случай, чудя се, когато той се прибере и програмата даде грешка, какво ли ще се случи, след като всъщност няма нищо друго, ОСВЕН мен самия?

КРАЙ

© Елена Павлова

Источник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/213>]